

Kaikkensa antaneena

Julkaistu 11.2.2020

Nyt on tyhjä olo, kuin puulla päähän lyöty. Eropäätös tehty ja mies etsii asuntoa, meillä on 3 lasta: 8v, 4v ja 11kk vauva. Olemme tunteneet toisemme 16-vuotiaista asti mutta polut toi meidät yhteen 10 vuotta sitten. Rakastuttiin, perustettiin perhe ja menttiin naimisiin. Mies on aina juonut reippaasti, mutta suhteen alussa minäkin viihdyin ulkona. Meillä oli hauskaa. Lasten syntyessä minun menoni loppuivat ja miehenkin väheni, tottakai, mutta eivät koskaan loppuneet.

Erouhka on ollut mielessä jo vuosia ja aina kauheiden ryppyreissujen jälkeen päätän että nyt äijä lähtee. Mutta sitten tulee se juomaton vaihe, vaihe jolloin taas kuvittelee että kaikki kääntyy paremmaksi. Noin vuosi sitten kun odotin tytärtämme hakeuduin tälle palstalle ja en ollut uskoa miten samanlaista se kaikille on. Suuri osa kirjoituksista oli kuin olisin itse ne voinut kirjoittaa. Paniikki iski, mieheni on alkoholisti! Miten ihmeessä pärjään yksin 3 lapsen kanssa? Tilanteeni tekee, luojan kiitos, erilaiseksi se, että olen aina ollut hyvin järkvy talousasioissa. Miehen oma talous on päin peetä mutta minulla on säästöjä ja lasten rahat on ukolta suojassa. Pärjään siis taloudellisesti, mutta mites muuten? Arki, lasten hoito, talon ylläpito?

Mies joi ennen joulua joka ikinen päivä jotain, välillä enemmän välillä vähemmän, mutta aina jotain. Reilu vuosi sitten sai masennusdiagnoosin ja sillähän on nyt hyvä ratsastaa, pakkohan se nyt on hemmetti juoda kun masentaa ja on kamala käyttävä, nalkuttava akka.

Tuntuu, että elämä on pyörinyt ukon juominkejen ympärillä ties kuinka kauan, hänen silloinen mielentilansa sanelee mitä tehdään. Useasti olen myös heittänyt hänet pihalle kun juominen on ollut sietämätöntä. Ja ne lupaukset, juomattomuuslupaukset minulle ja ties mitkä lupaukset lapsille. Lapsetkin joutuvat kerta toisensa jälkeen pettymään.

Pari viikkoa sitten päätimme erota, mieskin halusi sitä. Olenhan kaamea ämmä. Siitä alkoi viikon putki. Sitten tuli takaisin ja nyt puhkuu tarmoa ja vie tukka putkella lapsia millon leiksalle ja milloin minnekin. Minä istun tukka pystyssä kotona hoitaen vauvaa ja tunnen oloni hyvin sekavaksi. Miten se voikin olla yhtäkkiä noin täynnä energiaa jos kerran on alkkis? Onko tämä juuri se sudenkuoppa mihin minä olen kerta toisensa jälkeen langennut?

Sen viikon aikana minkä mies rypi juoppokämpässään itsesäälissä järjestelin apinan raivolla omia asioitani, hain vanhimmalle pojalle perheneuvolasta apua (käytöshäiriöitä on ollut jo pitkään), siirsin sähkö ym sopimukset omiin nimiin, soitin jopa lastenvalvontaankin ja varasin ajan. Luulen, että tein tämän siksi etten missään nimessä enää voi pyörtää päätöstäni ottaa miestä takaisin. Tiesin kai alitajuisesti tämän "normaalin" vaiheen koittavan.

Nyt yritän mielessäni käydä läpi kaikkea sitä tuskaa mitä mies on minulle vuosien aikana aiheuttanut. Pettämiset, valehtelu, minun syyttely milloin mistäkin. Ukko itse on aina voinut lähteä ja mennä miten lystää, minun on pitänyt pyytää lupa ja ilmoittaa menoistani etukäteen. Ja silti on homma voinut mennä metsään jos ukko on päättänyt juoda, en siis yksinkertaisesti ole voinut jättää lapsia sen hoteisiin. On ollut humalassa lapsia hoitaen monet kerrat. Vauvaa en ole jättänyt sille ikinä. En ole siis noin 2 vuoteen käynyt missään, hienoa eikö? Tämä sama kaava toistuu muutaman kuukausen välein, kerran vuodessa aina "pahemmin", välissä pienempiä pettymyksiä.

Epätoivoissani itkin vanhemmilleni että auttavat minua jos minulla ei ole voimia jättää ukkoa, olen siis läheisriippuvainen, enkö olekin? Ja kaiken tämän jälkeenkin toivon edelleen että äijä näkisi mitä on minulle tehnyt, tajuaisi, ja hakisi apua. Laitoin jopa sähköpostia häntä hoitavalle psykologille ja kerroin oman puoleni tarinasta, luulen että tein sen jotta pesen omat käteni hänestä. Hän ei ole enää minun vastuulla.

Meillä juodaan autotallissa, karataan yöllä baariin, jäädään töistä juomaan eikä vastata puhelimeen. Sovitut jutut peruuntuvat kun ilmestyy muuta tekemistä (juominen) ja kahvilla käynti muuttuu ryppyreissuksi, sukulaiseni inhoavat häntä ja inhoan minäkin. Sitten taas katson vierestä kun 4 vuotias käpertyy isin kainaloon sohvalle ja möykky sydämessäni kasvaa. Perheemme hajoo, enkä tiedä mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

Tiedän vain etten kestä enää, tämän on loputtava. Minun on pelastettava itseni ja lapset. Tulen hulluksi. Ukko itse pursuaa energiaa ja suunnittelee kai uutta upeaa elämäänsä, vaatii lapsia vuoroviikoksi, mihin en tietenkään pysty suostumaan? Auttakaa, miten ihmeessä tämä tulee jatkumaan?

Kirjoitus on sekava, anteeksi, sekava olen itsekin. Haluan vain purkaa sydäntäni.

Nimimerkki:

Kaikkensa antaneena

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/kaikkensa-antaneena>